

HALEP'TEN KAÇIŞ

N. H. Senzai

HALEP'TEN KAÇIŞ

N. H. Senzai

Çeviren
Levent Kurtuluş

© 2019 Bilge Baykuş

Tüm hakları mahfuzdur. Bu kitabın tamamı ya da bir kısmı 5846 Sayılı Yasa'nın hükümlerine göre, kitabı yayımlayan yayınevinin izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılamaz, özetlenemez, yayımlanamaz, depolanamaz.

Sertifika No: 0607-16-008681

ISBN: 978-605-80418-2-0

Yayın tarihi: Ekim 2019

Kitabın Orijinal Adı: Escape From Aleppo

İngilizceden Çeviren: Levent Kurtuluş

Editör: Veysel Şimşek

Düzeltili: Nahit Odabaşı

Sayfa Düzeni: Aslı Ayrancı

Kapak Tasarımı: Aslı Ayrancı

Baskı ve Cilt:

Stüdyo Star Ajans Ltd. Şti. Alaaddinbey Mah. 634. Sk.

NİLTİM Ayaz Plaza No: 24

Tel. (0224) 249 33 20 BURSA

Sertifika No: 15366

Bilge Baykuş

Şehreküstü Mah. Cumhuriyet Cad. Durak Sk. No: 2 Osmangazi / BURSA

Tel. : (0.224) 220 16 72 - 223 04 37 Fax.: (0.224) 223 41 12

e-mail: info@ekinyayinevi.com / www.ekinyayinevi.com

Bilge Baykuş bir Ekin Yayınevi markasıdır.

*Acımasızca katledilen, ülkelerini terk etmek zorunda kalan,
her şeye rağmen vatanlarında yaşamayı sürdüren
milyonlarca Suriyeli için...*

Birinci Bölüm

9 Ekim 2013 – 04:37

Nadya'yı uykusundan uyandıran, ne dışarıda patlayan bombalar ne de koşuşturan insanların ayak sesleri ve haykırılarıydı. O, çoğu akşam olduğu gibi kat kat battaniyenin altına sığınmış, dünyadan bihaber yatıyordu. Soğuk ve ıslak burunlu kedisi Mişmiş de yanına kıvrılmış, mırıldanıyordu. Nadya'yı çorabından tutup çekiştirerek uyandırmayı başaran, kuzeni Razan'dı.

Gergin bir ses tonuyla "Nadya! Hadi uyan aptal kız!" diye seslendi. Diğer elinde titrek bir mum vardı. Soğuk ve karanlık odada mumdan yayılan ışık, Razan'ın soluk, zayıf yüzünü aydınlatıyor ve onu yirmi dört yaşından daha gençmiş gibi gösteriyordu.

"Ne var?" diye homurdandı Nadya. Uyku mahmuru gözleri tahta kalaslarla kapatılmış pencereye takıldı. Kalasların arasından görünen tek şey, zifiri karanlıktı. Güvenli bir şekilde evden ayrılmaları için gün ağarmadan önce, sabah ezanı okununca uyanmaları gerekiyordu.

"Haydi, eşyalarını topla, hemen çıkmamız lazım," dedi Razan, elindeki mumu masaya koyarken.

"Ama henüz sabah olmadı," diye söylendi Nadya. O sırada uzaklardan büyük, derin bir patlama sesi duyuldu. Bu ses, ezan sesine pek benzemiyordu. Nadya, gözlerini

sımsıkı yumdu, derin bir nefes alarak “Hayır, hayır. Sus-turun şunu!” diye bağırdı.

Korkudan midesi ağrımaya başlamıştı. Suya atılan bir taşın çıkardığı dalgalar gibi yayılan patlama sesine odaklandı. Savaştan sonra edindiği bir kıvraklıkla, bombanın düştüğü yerin uzaklığını zihninden hemen hesaplamıştı. Bir an dar yüzlü, ince dudaklı matematik öğretmeni Derviş Hanım’ın çatık kaşlı görüntüsü gözlerinin önünde canlandı. Nadya’nın bu kadar karmaşık bir matematik problemini zihninden çözebildiğini görse, apışıp kalırdı herhalde. Derviş Hanım yarıyıl karnesine Nadya’nın aslında zeki bir öğrenci olduğunu ancak kendini yeterince derslerine vermediği notunu düşmüştü.

Bu not, Nadya’nın Derviş Hanım ile çocukluk arkadaşı olan annesini çok sinirlendirmişti. Nadya’nın annesi ve Derviş Hanım aynı okula gitmişlerdi ancak mezun olduk-tan sonra birbirlerinden uzak düşmüşlerdi. Annesinin kızgınlığını umursamayan Nadya pat diye müzik, drama ve tarih dersi (elbette o sıkıcı tarihler değil de, kralların ve korsanların büyüleyici maceralarla dolu hikâyeleri) hariç, matematikle ya da öteki derslerle hiç ilgilenmediğini söylemişti. Annesi, Nadya’nın bu hırçın tutumunu ve isteksizliğini görüşmek için Derviş Hanım’dan randevu almak zorunda kalmıştı.

Nadya, o an zamanda yolculuk yapabilmeyi, ders ma-tematik bile olsa okul günlerine dönebilmeyi öyle çok istedi ki, battaniyesini üzerine çekerek iç geçirdi. En iyi arkadaşlarıyla arka sıralara geçip, Derviş Hanım’ın ma-tematik sevdası yüzünden evliliği bile nasıl elinin tersiyle

ittiği hakkında dedikodu yapabilirlerdi. Derviş Hanım'ın matematiğe olan düşkünlüğünün sınıfta tablosu asılı Muhammed İbn Musa El Harezmi'ye kadar dayandığına inanıyorlardı.

“Hâlâ yatıyor musun, seni kuş beyinli!” dedi Razan, Nadya'nın sırtına okkalı bir tekme indirmeden önce.

Tekmenin acısıyla sıçrayan Nadya homurdanmaya başladı. Dışarıda duyduğu patlama sesi, helikopterden atılan bir varil bombasına aitti. Bu bomba, Suriye ordusunun gözde silahlarından biriydi. Nadya'nın hesabına göre yaklaşık bir kilometre ötede patlamış ve büyük ihtimalle hedefini yerle bir etmişti. Diziyile kalçası arasında derin bir yara açan bombanın da böyle bir bomba olduğunu hatırlayınca, ağzı kurudu. *Dışarı çıkamam*, diye düşündü ve yeniden kendini güvende hissettiği yatağına uzanarak, battaniyeleri üzerine çekti.

Razan Nadya'yı bacağından kavrayıp “Aaaah, yeter ama!” diye kükredi. “Devekuşu gibi başını kuma gömme zamanı değil.”

“Ama...” diye mızızlandı Nadya. Panik duygusu, göğüs kafesini adeta ele geçirmişti.

Razan, Nadya'nın yüzünü avucunun içine aldı ve kendine yaklaştırdı.

“Korktuğunu biliyorum, ama şimdi korkmanın sırası değil,” dedi öfkeli bir şekilde.

“Bunu daha önce de yaptık. Tek yapman gereken ön kapıdan çıkmak. Yoksa seni sürükleyerek çıkarırım!”

Nadya dişlerini sıkıp isteksizce başını salladı. Razan,

“Eşyalarını topla. Kaybedecek zamanımız yok,” diyerek ahşap dolaba doğru hızla yürüdü.

Nadya, günler öncesinden doldurduğu sırt çantasının bulunduğu köşeye doğru emekleyerek ilerledi. Daha önce iki kez kontrol ettiği halde bir kez daha küçük, pembe kutunun çantada olup olmadığına baktı. Parmaklarını, kışlık paltosunun yakasındaki yan dönmüş 8 rakamına benzeyen gümüş broşta gezdirdi, paltoyu giydi ve ellerine kalın yünden örülmüş eldivenlerini geçirdi. Her sıkıntısında yanında olan babaannesi Nana'nın yardımıyla, dikmek için haftalarını harcadığı kenevirden dokunmuş çantasını eline aldı.

Yengesi Fatima, “Amani ” diyerek Nadya'nın annesine seslendi. “Çocukları topla. Hemen çıkmalısınız!”

Nadya, yorgunluktan kızarmış yüzü ve dökümlü gri elbisesi içindeki tıknaz bedeniyle alt kattaki dairenin ön kapısında duran yengesini hayal edebiliyordu. Yengesi, çoğu zaman savunmasız kadın ve çocukları hedef alan, terk edilmiş binaların çatılarına konuşlanan keskin nişancılar yüzünden çok sevdiği turuncu, pembe ve sarı renkli kıyafetleri giymeyi çoktan bırakmıştı. Kolay hedef olmamak için yapılacak en doğru şey, şehrin yerle bir olmuş gri beton binalarıyla uyumlu renkte kıyafetler giymekti. Yengesinin söylediği son cümle, Nadya'nın kanını dondurmuştu.

“Malik helikopterlerin buraya geldiğini söylüyor.”

Malik, Fatima'nın en büyük çocuğuydu. Özellikle çok-bilmiş tavırlarından dolayı Nadya onunla pek anlaşamaz-

dı. *Ama ya helikopterleri gerçekten görmüşse...*, diye düşünmeden de edemedi. Vücuduna yayılan korkuya rağmen hemen harekete geçti. Yatağın altına uzanıp bir tüy yumağını andıran turuncu-beyaz tüylü kedisi Mişmiş'i kucağına aldı, ona sarıldı. Henüz yeni doğmuşken buldukları bu yavru kedi, Razan'ın veterinerlik becerileri sayesinde hayatta kalmayı başarmıştı. Beraber eğitim gördükleri üniversitenin bombalanması sırasında kocasını kaybettikten sonra derin bir hüzne boğulan Razan; bu yavru kedi sayesinde bir bakıma yeniden hayata dönmüştü. Bu kedicik zamanla semirip yeterince sağlıklı hale gelince; hayvanlardan, küçük çocuklardan ve rahatsız edilmekten pek hoşlanmayan Nadya'yı sahibi olarak seçmişti. Peşinden hiç ayrılmıyor, onun yatağında uyuyor, Nadya'nın görmediği anlarda onun tabağından yemek yiyor ve yakaladığı fareleri hediye verir gibi ona getiriyordu.

Kedisinin usulca içine girdiği kenevirden dokunmuş çantasını omzuna alan Nadya, elinde mumla yürüyen Razan'ı takip ederek odadan ayrıldı. "Acele et!" diye seslendi kuzeni.

Yapabilirsin hadi, yapabilirsin sözcükleri Nadya'nın kafasının içinde dönüp duruyordu. Acil durum planına göre, bir tehlike ânında babaannesi, annesi, üç yengesi ve onların çocukları iki dakika içinde alt katta toplanacaklardı.

Nadya'nın kendini bildi bileli içinde yaşadığı bu geniş, ferah dairenin karanlık koridorundan hızla aşağıya indiler. Otuz beş yıl önce babaannesi ve dedesi tarafından inşa edilen bu apartmanın diğer üç dairesi de birbirinin

aynıydı. Her çocuğa bir daire düşen bu apartmanın en üst katında kendileri kalıyorlardı. Büyük bir aile olarak, bu derme çatma binada çoğu zaman mutlu yaşamışlardı. Bildiği tek yuvayı terk ediyor olduğu gerçeğiyle dalgınlaşan Nadya, ayakkabı bağcıklarının üzerine basınca tökezledi ve bacağında hissettiği keskin acıyla dişlerini sıktı. Bacağında, dizine yakın bir yerde hâlâ küçük bir şarapnel parçası vardı. Sızlayan bacağına ovmak için durdu.

“Ayakkabılarını bağla,” diye söylendi Razan, omzundaki çantayı düzeltirken.

Yatak odasından, “Hazır mısınız kızlar?” diyen bir ses duyuldu. Bu, Nadya’nın annesiydi.

“Evet,” dedi Razan.

Nadya’nın annesi Amani salona geldi ve “Alt kata inin,” diye bağırdı. Sert bir tavırla “Razan, Nadya’ya yardımcı ol. Ve sen Nadya, Razan’ın yanından ayrılma ve onun dediklerini yap. İtiraz istemiyorum!” dedi.

Nadya yüzünü buruşturdu. Razan’ın görevi, Nadya zorda kaldığında ona yardım etmektir.

Nadya’yı kolundan tutan Razan, Nadya’nın annesine “Endişelenmene gerek yok. Sen gelmiyor musun?” diye sordu.

“Birkaç dakika sonra geleceğiz. Yusuf ayakkabılarını bulamıyor.”

Nadya öfkeyle kaşlarını çattı. Küçük kardeşi her zaman bir baş belasıydı. “Sizi bekleyelim o zaman,” dedi dudaklarını bükerek.

Annesi, sert bir bakış attı ve “Hayır, gerek yok,” dedi. “Siz gidin, biz size yetişiriz.”

Nadya gönülsüzce kuzeninin kendisini kapıya doğru sürüklemesine izin verdi.

Kardeşi, “Kırmızı ayakkabıları istemiyorum. Onlar çok dar. Mavi ayakkabılarım nerede?” diye ağlıyordu.

“Onları şimdi bulamayız,” diyen annesinin cansız sesi belli belirsiz duyuluyordu. Dairenden çıkıp üçüncü katın merdiven sahanlığına doğru yürüdüler.

O anda yukarıdan Malik’in, “Helikopterler geri dönüyor!” feryadıyla irkildiler.

Malik, büyük olasılıkla, balkonun bir köşesinden dürbünle gökyüzünü gözlüyordu.

Evi terk etme düşüncesi Nadya’yı çok tedirgin etmişti. Boğazı düğümlenir gibi oldu.

Varil bombasıyla yaralandığı o günden beri, neredeyse bir yıldır, binadan dışarı adımını atmamıştı. İçinden *Hayır yapamam, tekrar dışarı çıkamam!* diye geçiriyordu ama başarmaktan başka seçeneği yoktu.

İkinci Bölüm

9 Ekim 2013 – 05:03

Tam da Nadya'nın tahmin ettiği gibi; tepeden tırnağa kasvetli, gri bir elbise giymiş olan yengesi Fatima, dairesinden çıkarken "Hadi hızlanın biraz," diye bağırdı. "Hepiniz iyisiniz değil mi?"

Razan, *evet* anlamında başını salladı. O sırada siyahlara bürünmüş babaannesi de neşeli gülümsemesiyle daire kapısında görüldü. Orman yeşili eşarbinin altında topladığı saçları, kocası Ciddo'nun kalp krizi geçirip ölmesi ve oğullarının da savaşa katılmasıyla bir gecede ağarmıştı. Zarif yüzündeki huzurlu gülümsemeye Nadya'yı cesaretlendirmek istedi. Eğitimli bir asker ciddiyetiyle, uygun adım merdivenlere doğru yürüyen küçük çocukların önüne geçti. Çocuklardan biri hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Ağlama canım, ağlama," diyen Nana'nın huzur veren sesi, merdiven boşluğunda yankılanıyordu. "Bak, dışarıya gezmeye çıkıyoruz. Yakında güvenli bir yerde olacağız. Belki çikolata da alırız. Ne dersin?"

Güven? Nasıl bir duygudur bu? diye düşündü Nadya. Eklemlerinden kan çekilecek kadar şiddetle tuttuğu parmaklığı öfkeyle sıkmaya devam etti. Merdiven boşluğunda dururken kalp atışları hızlandı. *Çikolatalı doğum* günü

pastasını hatırladı. Pastanın o güzel krema tadını hâlâ damağında hissedebiliyordu.

Razan, Nadya'ya döndü ve onu yüreklendirmek için, "Haydi," dedi "Başarabilirsin. Yüzlerce kez yaptık bunu."

Nadya yutkundu. Mermer merdivenlerden aşağı, kuzenin peşinden giderken babaannesinin defne yağından yaptığı sabunun o rahatlatıcı kokusunu alabiliyordu. İkiz oğullarıyla birlikte Lina yengesi de kendi dairesinin girişinde belirdi. Çocukların üzerinde eski yün pantolonlar, düğmeleri iliklenmemiş gömlekler ve yıllar önce babalarının Londra gezisinde aldığı küçülmüş hırkaları vardı. Oysa Lina, savaşın ortasında bile olsa şık giyinmeleri gerektiği konusunda ısrarcıydı. Saçlarını örttüğü ipek eşarbi ve dudaklarında pembe rujuyla bir düzine üçüz doğurtmak için çalıştığı hastaneye gidiyor gibi görünüyordu. Nadya, bacağındaki yaranın tek sorumlusunun kendisi olduğunu iddia ettiği için yengesine sinir oluyordu. Sanki yaralanmasını o istemişti. Yine de, tek bir parça dışında bütün şarapnel parçalarını alarak Nadya'nın bacağına kurtaran ve ağrılarını dindirmek için ona ilaç veren de oydu.

Nadya'nın yengesi Lina, "Herkes aşağıya indi mi?" diye sordu.

"Amani yenge arkamızdan geliyor," diye yanıtladı Razan merdivenlerden inerken.

Nana girişteki çocuklara göz kulak oluyor, Razan'ın annesi Şakira yenge ise ön kapıdan dışarıdaki karanlığa bakıyordu. Etraflarını saran tüm kargaşaya rağmen tatlı

altın sarısı gözlerinde boş bir ifade vardı sanki. Razan'ın babasının, devletin istihbarat servisi Muhaberat tarafından alıkonulduğu günden beri bakışları hep böyleydi. Her gün pencerede oturup kocasının gelmesini bekliyordu. Siyah deri ceketli, karanlık tipli insanların düşüncesi bile Nadya'yı ürpertmeye yetiyordu.

“Anne, dur!” diye bağırdı Razan. Dışarı çıkacakmış gibi kapıya yönelen annesine doğru hızla yürümeye başladı.

Çocuklardan ayrı duran Nadya, merdivenlerde sessizce bekleyerek yengelerinin konuşmalarına kulak kabarttı.

Fatima, telefonun boş ekranına bakarken Lina'nın kulağına, “Şimdi ne yapacağız?” diye fısıldadı. “Erkeklerle bağlantı kuramıyoruz. Telefonlar hâlâ çalışmıyor. E-posta da yollayamayız çünkü internet kapalı.” Telefonu çaresizce cebine soktu. Yüzü, elbisesi gibi sararmıştı.

Lina, otoriter bir ses tonuyla ‘ilk plana sadık kalacağız’ dedi. “Onlarla öğlen dış kliniğinde buluşacağız. Şimdi yola çıkarsak birkaç saat erken varırız.”

Nadya, birkaç hafta önce, babası ve amcalarının eve geldiği nadir gecelerden birindeki buluşmalarını hatırladı. Kusursuz olmayan bir sofrada toplanmış, savaşın pek de iyiye gitmediğini konuşuyorlardı. Suriye ordusu, Halep yolu üzerindeki Hanasır şehrini yeniden ele geçirmişti. Söylentilere göre büyük bir kuşatmanın eli kulağındaydı. Şehre ölüm ve yıkım getirecek bir saldırı daha olmadan önce, yürekleri sızlayarak buradan ayrılmaya karar vermişlerdi.

Babası ve amcalarının şimdi nerede olduklarını düşündü Nadya. Kedisini okşayan elleri istemsizce titriyordu. *Umarım yaşıyorlardır*, diye iç geçirdi. Diş kliniğine doğru gidiyor olduklarını düşündüğü babası, abileri ve amcaları için dua etti.

Merdivenlerin üstünde parlayan bir ışık çemberiyle dikkati dağıldı. Hemen ardından Malik'in ayak seslerini duydu. Yalpalayarak merdivenlerden indi. Yanlarına gelen Malik, "Buraya doğru geliyorlar. Hemen çıkmalıyız," diye haykırdı nefes nefese.

Yengeleri donakalmış, birbirlerine bakıyorlardı. Önce Lina kendine geldi ve hemen harekete geçti. Merdivenlerden yukarı çıkıp seslendi: "Amani, neredesin? Hemen çıkmalıyız!"

Annesi neden bu kadar çok oyalanmıştı? Nadya, kardeşi Yusuf'u ve onun aptal ayakkabılarını düşününce öfkelenildi. Sokağın yukarisından gelen patlama sesiyle birlikte çocuklar çığlık çığığa bağrısmaya başladılar. Nadya'nın zihninden yaptığı hesaplamalara göre helikopterler kendilerine yaklaşık iki yüz elli-üç yüz metre uzaklıktaki paralel sokaktaydı.

Malik, alnındaki teri silerken binanın girişine bir sessizlik çökmüştü. Fatima tam bağırarak üzereydi ki Amani, "Geliyoruz," diye seslendi. Omzunda çanta, elinden tuttuğu Yusuf ile birlikte hızla merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Belli ki çok istediği ayakkabısının tekini bulamadıkları için Yusuf, ayaklarını sıkarak kırmızı ayakkabıları giymek zorunda kalmıştı. Nadya'nın yüreğinde, her işler

istediği gibi gitmediğinde olduğu gibi öfkeyle karışık bir endişe kabardı. Zaten son birkaç yıldır her şey berbat gidiyordu. Kötü duygulardan kurtulmak istese de, başta aptal kardeşi, yiyeceklerinin azalması, önceki yaşamının ellerinden kayıp gitmesi ve bu anlamsız savaş olmak üzere her şeyden nefret ediyordu.

“Ön kapıdan uzak durmak lazım, arka kapıyı kullanalım,” dedi Malik yolu göstererek.

Ama Nadya ön kapıyı kullanmaları gerektiğini düşündü. Üzerinde çalıştıkları plan buydu. Arka kapıda sona eren koridor boyunca diğerlerini takip ederken, içindeki endişe daha da berbat bir hal almıştı. Bacakları yay gibi gerilmişti.

Kapı eşiğinden geçen topluluk, birkaç basamak indi. Nadya, herkesin merdivenlere paralel park edilmiş toz toprak içindeki külüstür bir cipin önünden geçip, garajın karşısına doğru koşuşturmasını izledi. Dedesinin sedan arabası uzun bir süre önce çalınınca evin erkekleri bir kamyonet almışlardı. Bozuk ve benzini olmayan cip ve diğer iki araba garajda öylece duruyordu. Gerçi çalışsalar bile helikopterlerden, milislerden ve kontrol noktalarından kaçmaya çalışarak şehirde ilerlemeleri çok tehlikeli olabilirdi.

O anda tek başına kaldığını fark eden Nadya, bir an önce dışarı çıkması gerektiğini düşündü. Razan neredeydi? Kuzenini annesinin yanında görünce yüreğinde bir panik duygusu canlandı. Titreyen bacaklarıyla arka kapıya doğru yavaş yavaş ilerledi. Parmaklarıyla kapı çerçe-

vesini tutarken dışarıdaki serin hava sıcak yanaklarını okşuyordu. Kapı aralığından süzöldükten sonra soluklanmak için biraz durdu. Malik'in el fenerinden yayılan ışık, arabaların arasındaki yolu aydınlatırken, arka kapıda toplanan Nadya'nın yengeleri, aralarına aldıkları çocuklara sessiz olmalarını söylüyordu.

Razan bir an durakladı ve etrafına bakındı, "Durun bir dakika. Nadya nerede?" diye sordu. Apartman binasına yönelen el fenerlerinin ışıkları, paslanmış eski cipin üzerinden Nadya'ya vuruyordu. Gözlerini ışıktan korumak için elini yüzüne kapadı. Uzaklardan duyulan pervane sesleri, helikopterin yaklaşmakta olduğunun habercisiydi.

"Niye hâlâ orada duruyor?" dedi Lina, sinirli bir ses tonuyla. "Hepimizi öldürtmek mi istiyor bu kız?"

"Nadya. Hızlan biraz!" diye yalvardı annesi.

"Korkma bir tanem," dedi babaannesi. "Haydi gel. Bunu yapabilirsin."

"Ben alırım onu," dedi Razan, geriye dönerek.

Razan'ı kolundan yakalayan Malik, "Sen burada dur. Ben gider alırım," dedi.

Malik'in bu davranışı Nadya'yı epey şaşırttı. Nadya, tüm gücünü toplayarak ileri fırladığında, gökyüzündeki rüzgârın şiddeti de artmıştı. Apartmanlarının az ilerisinde beliren helikopteri görünce, dehşete kapıldı. Bundan önceki helikopterleri ve bombaları hatırlayıp duraksadı.

Malik, arka kapıda bekleyen ailesine el sallayarak "Haydi siz gidin," diye bağırdı. "Ben Nadya'yı alıp köşedeki Shawarma King lokantasının orada size yetişirim."

Fakat kadınlar, arka kapıda beklemeye devam ettiler.

Yüzlerinde kararsız bir ifade vardı. Nadya kendisine doğru koşan Malik'e bakıyordu, neredeyse cipe kadar gelmişti. Tam o sırada bina, büyük bir patlamayla sarsıldı. Kulakları sağır eden bir motor sesi havada yankılanmış, çatının sağ tarafı yerle bir olmuştu. Patlamanın şiddetiyle merdivenlerden aşağı yuvarlanan Nadya, alnını cipin tamponuna vurdu. Kulakları çınlıyor, ortalığı saran toz bulutundan hiçbir şeyi göremez halde yerde yatıyordu.

Havayı dolduran gri toz bulutları arasından Malik, "Nadya!" diye bağırdı.

Annesi, "Kızım nerede? Onu göremiyorum!" diye haykırıyordu.

O sırada Nadya, Razan'ın çığlıklar atarak "Malik! Bul onu!" dediğini duydu.

Apartmanın yıkılan duvarının gürültüsü, "Nadya, neredesin?" diye bağırın Malik'in sesini bastırmıştı.

O esnada, "Aman Allah'ım!" diye haykıran Nana'nın sesi yankılandı.

"Burada yok. Enkazdan hiçbir şey görünmüyor," diye seslendi Malik, tozdan öksürüp duruyordu.

Yengelerinden biri korku içinde "Vuruldu mu yoksa?" diye sordu.

"Enkazın altında kalmış olmalı," diye yanıtladı Malik.

Bir diğeri, "Yaşıyor mu?" diye sordu.

Malik, "Bilmiyorum," dedi.

"Helikopter hâlâ tepede dolanıyor!" diye seslendi Fatima.